Юлия,

Защо ми харесва точно тази картина? Харесва ми перспективата в нея - малките жени и големите нозе. Колко малки сме в сравнение дори само с нозете на Бога?

Харесва ми живота, който е любов - тази синя аура около жените и синьото-животът още не отишъл си от независимо прикованите нозе на Бога. Животът, който никога няма да напусне тялото, но само се видоизменя.

Жените са скупчени като апостолите, като св. Четиридесет мъченици, като пръстите Му, едно тяло са. Дърветата са единствените творения, които са приковани и не могат да се движат от местата си. От своя страна Бог е прикован за едно мъртво дърво - той е живото дърво, което е животът на кръста.

Била съм в много световни музеи, но досега не съм виждала подобна интерпретация на Разпятието - само нозете Му. Но колко са красиви и изписани - само от тях можеш да разбереш красотата Му. Освен това поантата е поставена хем върху разпятието, защото то е на преден план, хем върху жените, понеже те са цели.

Харесва ми невероятната нежност на жените и тяхното приковаване също - Богородица, която се е отпуснала в ръцете им като клон на плачеща върба.

Отец Джон Бер - в последния брой на Християнство и култура /там има и моя статия за иконата на св. Четиридесет мъченици от Рилския манастир/ казва, че Христос дойде не за да премахне смъртта, понеже всички все още умираме, но за да измени нейното предназначение - да я превърне в път към живота. Това изменено предназначение виждам в твоята картина, животът като светилна, като нетленна светлина, която не си е отишла дори от нозете на Спасителя! Тази нетленна светлина, която обгръща жените, която тече в пръстите Му е всъщност любовта.

Жените са ти толкова нежни, крехки, но и силни, пълни с обич, че от тази само картина ги заобичваш всичките като създания. Те са всичките Марии.